

RELATS PREMIATS AL CONCURS DE CONTES CIENTÍFICS
SETMANA DE LA CIÈNCIA 2008

EL VIATGE DELS PETITS GRANETS DE SORRA

Hi havia una vegada uns granets de sorra molt petits. Feia anys que vivien en una muntanya molt llunyana, però un riu se'ls va emportar

Ara viuen sobre una duna de la platja amb molts altres grans de sorra. La seva duna és la duna més alta i més ben feta de totes les que hi ha. N'estan orgullosos i s'hi troben molt bé aquí.

S'acosta el mal temps i els grans de sorra més vells els hi diuen que han d'anar a buscar la protecció de les arrels de les poques plantes que viuen sobre la duna. Elles, li expliquen els vells grans de sorra, ens protegeixen del vent i de la pluja, i nosaltres a canvi els hi proporcionem lloc on viure i aliments.

Comencen a aparèixer uns núvols molt grisos i el vent bufa cada vegada més fort. Els petit granets de sorra estan tant espantats pel soroll dels trons i la llum dels llamps que no recorden els consells dels grans de sorra més vells.

L'aigua de la pluja s'emporta els petit granets de sorra, mig marejats i sense saber on aniran a parar. Quan es desperten es troben al fons del mar. I allà, amb les cloïsses i els crancs, hauran de viure molts i molts anys.

Mentrestant , els granets més vells de la duna de la platja donaven les gràcies a les arrels per haver-los protegit del vent i de la pluja, i oferien a les plantes les sals minerals que guardaven per a elles.

Berta Bayo

COM VA COMENÇAR EL MÓN

Hi havia una vegada una bola molt gran. No hi havia llum, ni Sol, ni planetes, ni estrelles, ni platges, ni mars ni rius, ni tan sols éssers vius. No hi havia res...tot estava fosc perquè no existia res..... només aquella bola gran plena de roques i de pedres.

Durant molts i molts anys, aquella bola gran es va anar escalfant, fins que un dia es va escalfar tant que va explotar. Aleshores va ser que aquella bola gran es va dividir en trossos...i així és com van néixer els planetes, les estrelles i el Sol.

Hi havia un planeta que estava a la distància perfecte, ni molt lluny ni molt a prop del Sol. Així és com van néixer les plantes, els arbres, els rius, les platges....I després, poc a poc, van aparèixer la resta d'éssers vius fins que van aparèixer els homes i les dones. Aquests eren els éssers vius més llestos perquè sabien moltes coses, com parlar, escriure, pintar i construir moltes eines i altres coses.

Aquesta és la història de com va néixer el món.

Si no volem que es mori hem de tractar-lo molt bé i no contaminar-lo. Hem de mimar-lo i estimar-lo perquè continuï sent un planeta molt bonic molts anys més

Nelson G.
3r primària

ELS ANIMALS AUSTRALIANS

Austràlia és una gran illa, situada molt lluny de la resta del món. Els seus animals mai han tingut contacte amb els animals d'altres continents, per això són tan diferents als altres. Són animals endèmics.

Els animals més característics d'Austràlia són els cangurs, el koala, el dimoni de Tasmània, l'emú i l'ornitorrinc

L'ORNITORRINC

Vet aquí una vegada un animal molt lleig que vivia en un riu d'Austràlia. Era tan lleig que no sabia quin tipus d'animals era. Per això va començar a viatjar

Es va trobar un ànec:

- Quin tipus d'animal ets?- li va preguntar l'ànec
- Crec que sóc com tu perquè tinc el bec igual que tu – va respondre l'ornitorrinc
- Jo sóc un ànec i no som iguals perquè tu tens pell i jo plomes.

Més tard es va trobar amb una llúdriga i li va dir:

- Sóc com tu perquè tots dos tenim pell
- No som iguals perquè tu pons ous i jo no – li va contestar la llúdriga

Més tard es va trobar amb una foca i va exclamar:

- Ja ho tinc! Tenim les mateixes mans, per tant sóc una foca!
- No ets una foca perquè tu tens bec i jo no.
- Doncs, saps què? De nom em posaré anecllúdrigafoca.
- No, burro! Que tu ets un ornitorrinc!- va sentenciar la foca.

ESTHER MATA
4t de primària

L'ORIGEN DELS HUMANS

Un dia de fa molts i molts segles, un meteorit va caure sobre la Terra i es van formar unes cèl·lules que cada dia que passava creixien i creixien més i més..... Un dia, una de les mils i mils de cèl·lules que hi havia va dir:

- Per què no parem de créixer?
- És que encara no estem adaptades a aquest planeta. A més a més et recordo que nosaltres existim gràcies a un meteorit que fa temps es va estavellar sobre la superfície de la Terra- li va respondre una cèl·lula molt gran que es passava de llesta.
- I per què no podem tornar al nostre planeta?
- No siguis tanoca! Que no t'he dit que ens vam formar quan un meteorit va xocar contra la Terra? No venim de cap planeta.....som d'aquest planeta!
- Tu saps si d'aquí uns quants anys potser haurem evolucionat i ja estarem a gust?
- Apa, apa!! No et vulguis fer la sàvia....
- Tinc una idea fantàstica!- va dir tota il·lusionada- proposo investigar quins són els canvis que hem de fer per poder evolucionar ràpidament
- No comptis amb mi. Jo he de fer coses més importants.....i ara mateix em fa molta mandra. A més a més no aconseguiràs res de res.
- Tu mateixa. Si vols ja pots quedar-te aquí fent la gandula. Jo marxo. Amb l'ajuda d'unes quantes cèl·lules molt llestes estic segura que trobarem alguna cosa.

I va marxar trista .

Al cap de molt temps la cèl·lules es van retrobar. Però mentre que una continuava igual, la cèl·lula que havia marxat a investigar estava molt canviada. Ara ja no era una sinó un munt de cèl·lules que juntes s'havien convertit en un organisme nou: l'home. I a l'home l'acompanyava la dona. I allà lluny va poder veure molts altres homes i dones..... Així va ser com l'evolució havia actuat, i com a partir d'aleshores encara fa de les seves.

Àlex Carceller

5è primària

EL CREIXEMENT

Hi havia una vegada dues cèl·lules que eren molt amigues. Un dia, la cèl·lula més gran va riure-se'n d'elles perquè eren més petites. Aleshores li van preguntar:

- " ..I com podem créixer?..."
- "les cèl·lules com nosaltres creixem perquè ens mengem altres cèl·lules"

Aleshores una de les dues, menjant, menjant es va fer molt gran i li va créixer una cua, quatre potes i pèl. I com que era diferent a la resta de les cèl·lules, va voler posar-se un nom especial: Gos. A l'altra cèl·lula també es va fer gran. Però només li va créixer una cua molt llarga! Ella també volia posar-se nom, i es va fer dir Serp.

Un dia, de tan grans que eren totes dues, ja no van poder veure les seves amigues cèl·lules; es van posar molt tristes. Però encara tenien un problema més gran i és que no tenien prou menjar! Elles eren molt grans i tenien molta gana. Aleshores van marxar a buscar menjar. Van veure unes coses que eren molt altes, feien bona olor i eren de color marró i verd. Les van provar i..... estaven molt bones!

Mentrestant, les altres cèl·lules les enyoraven i estaven totes tristes. "Què podem fer per tornar a veure a Gos i a Serp?", es preguntaven les unes a les altres. D'entre totes les cèl·lules n'hi havia una que era molt espavilada i que es passava tot el dia fent barrinar el cap per trobar resposta: "De quina manera podria tornar a veure les meves amigues Gos i Serp? On estaran, i què estaran fent en aquests moments?"

De sobte una cara molt estranya mi9rava per sobre de la bassa i feia un soroll molt estrany. La cèl·lula va recordar que Serp feia un soroll molt semblant.. i va pensar que calia comunicar-se amb ella.

- Escolta'm Serp, què he de fer per fer-me tan gran com tu? – va preguntar la petita cèl·lula.
- Has de menjar molt- va respondre Serp

Aleshores la cèl·lula va anar de seguida a dir-ho a totes les altres. Des d'aleshores ençà totes van créixer molt, i sovint naixien noves espècies. Tots van ser molt feliços.

Victor Godínez
5è primària

LA CONQUESTA DE L'ESPERMATOZOU

Un matí assolellat, un home i una dona van decidir que era el moment de tenir un fill. Així que els milers d'espermatozous van entrar dins la dona, van començar la seva carrera. A l'alçada de l'úter van trucar les portes de les cases dels òvuls, però cap els volia obrir.

Vet aquí que un bonic espermatozoide, fort, robust i sa, va trucar la porta d'un òvul:

- Qui hi ha?- va preguntar l'òvul de la casa.
- Sóc el teu amic, l'espermatozou. Si us plau, obre'm la porta perquè pugui entrar.
- Per què ho he de fer, si no et conec de res?
- Mira, és que tenim un encàrrec. Hem de fer un fill que serà de la Sra. Isabel i del Sr. Pep
- Però jo no en tinc ganes....que estic de baixa!!!
- Ho sento per tu..., però el fill l'hem de fer nosaltres.
- Mira, farem una cosa. Et deixaré entrar si aconsegueixes conquerir-me.
- Però com ho puc fer, això?
- Noi, no ho se. Aquest és el teu problema, no pas el meu.

I l'espermatozou va pensar que el millor que podia fer era anar a buscar música i flors.

Primer va anar a les cordes vocals. Hi va arribar ràpidament, però les va trobar ben adormides. "Encara que estiguin adormides les he de despertar"- va pensar.

- Ei, vosaltres!!! Les cordes vocals que per aquí esteu!!! Desperteu!!!!
- Què passa???- van remugar les cordes a l'uniso
- Qui ets, tu? I què vols?- va afinar la corda principal.
- Sóc l'espermatozoide i necessito música per fer un obsequi a l'òvul...que m'està esperant a l'úter.
- Ara mateix la fem. Vinga, noies!!

Passen un quants minuts.....

- Vine, espermatozoide. Ja tens la música feta
- Moltes gràcies!!

Ara havia d'anar a buscar un ram de flors. Hauria de fer una visita als glòbuls blanc i als glòbuls vermells, però no sabia on trobar-los. Així és que va trucar al 012.

- Hola! Necessito saber on estan les cèl·lules de la sang. Que em podeu ajudar?
- Estan a la sortida K-26, a la dreta.
- Moltes gràcies!

Finalment va arribar a seu destí.

- Hola!!! Necessito un ram de flors vermelles i blanques- va demanar l'espermatozoide
- Mira... aquí entens un que hem preparat fa ben poca estona- va respondre un glòbul vermell amb moltes galtes.
- Adéu i gràcies!!!

I l'espermatozou, tot carregat va anar als intestins per buscar un bon menjar. Finalment ho havia aconseguit.....ja ho tenia tot....i estava disposat a conquerir l'òvul amb els seus obsequis.

A arribar a casa de l'òvul, va trucar la porta i va fer sonar la música.

- Quina música més maca!!! Quines flors més precioses!!! I quin menjar més bo!!!- va dir l'òvul content
- T'agrada?
- Sí, i tant!. Vine, ja pots entrar.
- I així va ser com l'espermatozoide, amb perseverança i molt amor, va fecundar l'òvul.

Sara Àlvaro

1r E.S.O

EL PENSAMENT HUMÀ

Hi havia una vegada un australopithecus que vivia tot sol a la muntanya. La resta de parents que tenia eren micos, i ell no se sentia còmode vivint entre ells.

Viure sol no li representava cap avantatge, tot el contrari....tot eren inconvenients. Les nits fredes no es podia escalfar amb la calor d'altres cossos, i això feia que cada matí s'aixequés amb mal d'ossos. A més a més tenia problemes cada vegada que havia de sortir a caçar i quan havia de protegir-se dels ferotges i sanguinaris depredadors.

I aleshores es preguntava:

- Per què els altres micos són tan diferents a mi?

Estava trist i deprimat, i sabia que si continuava així no sobreviuria.

Un dia va veure com una pedra queia a sobre del cap d'un cèrvol i el deixava estabornit.

I aleshores va pensar:

- Un cop de pedra ha deixat inconscient el cèrvol...Si jo tiro pedres i apunto bé al cap d'altres cèrvols com aquest podré caçar amb més facilitat.

Així és que més animat va practicar el tir. Però no tenia ni prou força ni prou punteria.

Aleshores va pensar:

- I si en comptes de llançar-la, la lligo ben lligada al cap d'un pal de fusta?

Així és que va agafar una liana i va cordar la pedra al pal. Ara sí que podia caçar millor.

I aleshores es va preguntar:

- Com és que la pedra fa mal i les fulles que cauen dels arbres no?

Ara ja tenia caça...però les nits encara eren massa fredes per a ell.

I aleshores es preguntava:

- Per què el Sol escalfa i la Lluna no? Per què el Sol fa llum i la Lluna no?

Quan ell vivia amb els micos, es posaven un sobre l'altre per no passar fred.

I aleshores va pensar:

- Hauria de buscar alguna cosa per posar-me a sobre

Va provar amb una fulla gran...però no l'abrigava. Després va provar amb una taronja, però no l'abrigava i sempre se l'acabava menjant. Va provar amb una pedra....però pesava massa i li feia mal.

I aleshores es va preguntar:

- Per què la fulla vola i la pedra no?.....Per què la taronja és bona i menja i l'escorça de l'arbre no?

Així que va provar amb la pell d'un cervol que havia caçat. Però estava bruta de sang i feia molta pudor. Feia temps que se n'havia adonat que l'aigua netejava i s'evaporava els dies de Sol.

Així que va rentar la pell i la va deixar assecar al Sol. La pell l'abrigava molt i ja no passava fred.

I aleshores es va preguntar:

- Per què l'aigua mulla i la sorra no?

Amb el temps, l'australopithecus anava trobant resposta a molts dels interrogants i va aprendre a fer moltes coses: un hortet, prevenir les infeccions, fer fora els paràsits del seu cos, desinfectar la seva cova i aconseguir que no fes tanta pudor.

L'australopithecus va ser el més savi de tots els animals.....i gràcies a les seves preguntes el pensament va evolucionar per continuar resolent els obstacles que anava trobant.

Quan els micos van saber de la intel·ligència de l'australopithecus, li van demanar que els expliqués tot allò que anava descobrint.

D'aquesta manera va ser com, de generació en generació, uns micos s'explicaven les coses que facilitaven la vida..... i gràcies a això van evolucionar fins a homo sapiens.

Victor Joyanes

2n ESO

LA CREACIÓ DE L'UNIVERS

L'univers va començar quan d'una gran explosió anomenada Big Bang va aparèixer una petita partícula que amb el temps es va fer gran. Aquesta partícula va convertir-se en Sol. Aquest estel irradiava energia que escalfava molt. A més a més del Sol es van formar altres estrelles, meteorits i asteroides.

Un dia, uns meteorits que passaven molt a prop del Sol es queixaven. Protestaven per que els molestava la intensa calor que desprenia aquest astre. El Sol, emprenyat per aquelles paraules i cansat de tantes queixes, va condemnar els meteorits a convertir-se en planetes que gressin al seu voltant per la resta de l'eternitat.

El planeta Terra, que era molt trapella, no es va conformar amb el càstig. Enyorava la vida erràtica d'abans, quan era meteorit. Per això, i com a acte reivindicatiu, es va posar una gorra de gasos que la protegia dels raigs solars que l'escalfaven tant i que tant la cremava.

El Sol es va assabentar de la revenja de la Terra, i emprenyat va castigar la Terra a fer de cuidadora d'uns organismes insignificants, però molt creatius, anomenats homes. I per tal que no fes més entremaliadures i complís el càstig li va enviar un satèl·lit vigilant anomenat Lluna.

La Terra, cansada de que al Lluna l'estigués guaitant nit i dia, va decidir començar a donar voltes sobre sí mateixa per fer marejar la Lluna i fugir. Però la Lluna va ser llesta i també va començar a donar voltes al voltant de la Terra per evitar que aquesta escapés.

La Terra es va haver de conformar, i com que s'havia portat malament va ser condemnada a suportar el pes dels milers d'éssers vius que van anar poblant les seves terres i les seves aigües per la resta dels seus dies.

El Sol va premiar la resta de planetes per haver estat tant obedients, i els va dir que demanessin un desig. Mercuri, que era una mica solitari, va desitjar no tenir cap satèl·lit. Venus era molt presumit i volia ser el planeta més brillant de tot l'univers. Mart li va demanar ser de color vermell. Júpiter, una mica acomplexat, va voler ser el planeta més gran de tots. Saturn desitjava molt tenir uns anells que giressin al seu voltant i que el distingissin de la resta de planetes. Urà volia ser blau, ja que era un planeta nerviós i el metge li havia recomanat el color blau com a remei. Neptú, el darrer planeta del sistema solar, va desitjar tenir els vents més forts i bon guerrers per a defensar-se de tota mena de partícules que li arribaven de l'espai exterior i que contínuament l'atacaven.

Marta Oliva

4t d'ESO

GÈNESI

Tot va començar quan encara les terres eren tota una, quan les herbes creixien amb més força que no pas ara, quan encara la gran obra de la Terra no estava acabada, quan els animals podien córrer lliurement per boscos i planes sense por a ser capturats per l'home.

Un dia el gran Déu va voler continuar la seva obra. Volia crear uns éssers vius que caminessin només amb dues potes per que poguessin utilitzar les dues mans i construir eines, tocar instruments i escriure històries. Uns éssers vius que tinguessin el do de la raó que els convertís en éssers vius especials. Uns éssers que fossin capaços de resoldre els seus conflictes utilitzant les armes del llenguatge, i que no només aprenguessin a conviure sinó que tinguessin una fita que donés valor i sentit a la seva vida. Déu volia aconseguir criatures perfectes.

Déu, però, no sabia com començar per no desestabilitzar l'harmonia que ja hi havia entre les diferents espècies. Per això li va demanar consell a la guineu, l'animal més astut que coneixia.

La guineu s'ho va rumiar, i al cap de poca estona li va dir que calia que els homes havien de ser més dèbils i que les guineus ja s'encarregarien de guiar-los en el seu desenvolupament. Déu, en veure la seva intenció egoista no li va fer cas i la va castigar creant les àguiles reials, uns depredadors que els recordés que no es podia passar de llesta.

Tot seguit li demanà consell als arbres, els éssers vius més antics i més savis, els que observaven tot sense dir res. Els arbres li van respondre que els homes podrien ser com les fulles que en caure es transformaven en adob per a ells. Déu va veure com els arbres també volien treure algun

profit de la nova espècie, de manera que els va castigar i els va condemnar a passar tota la seva vida fixats a terra atrapats per les seves pròpies arrels.

Déu, veient que no podia demanar consell a ningú, es va decidir a crear el primer home a partir del seu alè i de la pols que els vents aixecaven del terra. El seu aspecte era la mateixa imatge de Déu.

De la seva costella, Déu creà la primera dona. I així és com van néixer Adam i Eva.

Déu els convertí en dominadors de totes les terres. Però els va posar una condició: els prohibia menjar el fruit de l'arbre del bé i del mal...aquell arbre al qui Déu havia demanat consell.

Adam i Eva no van fer cas i van caure en la temptació ...i Déu els va castigar amb l'extinció.

Va ser aleshores quan Déu es va fixar en una criatura que caminava sobre 2 potes i que es penjava dels arbres. Era un mico.

En aquell moment va decidir que aquesta seria la criatura que ell volia. Déu la perfeccionaria poc a poc, la dotaria de raó, de moral, de sentiments i de parla. Volia oferir a la nova criatura estratègies per decidir i forjar el seu propi destí, per enfrontar-se amb els seus propis errors, i per solucionar els seus conflictes

L'home evolucionaria. No seria creat, sinó tot el contrari: l'home havia d'aprendre per si mateix.

I aquest primer home va ser anomenat Darwin.....

Adrià Ruiz

4t ESO

FOTOGRAFIES DELS GUANYADORS

